

KEŞİF TAKIMI - 8

NEMRUT DAĞI'NIN TILSIMI

MEHMET
SARIASLAN

Resimleyen:
Öznur Duyum

KEŞİF TAKIMI - 8

NEMRUT DAĞI'NIN TILSIMI

MEHMET SARIASLAN

1. Baskı -İlkokulluyum Yayınları, İstanbul 2023

KEŞİF TAKIMI - 8

Nemrut Dağı'nın Tılsımı

MEHMET SARIASLAN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, İlkokulluyum Yayınları'na aittir. Tüm hakları saklıdır.

Yayınevi Sertifika no:

Matbaa Sertifika no:

Yazar: Mehmet Sariaslan

Resimleyen: Öznur Duyum

Editör: Ebru Türk

Yayın Danışmanları: Dr. Öğrt. Üyesi Gürbüz Çalışkan

Dr. Tolga Alver

Yayın Koordinatörü: Burak Demir

Grafik Tasarım: Ayşe Günay

Baskı ve cilt: Anıt Matbaacılık

www.ilkokulluyum.com

Bandrol uygulamasına ilişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Kendine yeni bir hobi edinen babam, fotoğrafçılığa merak saldı. İlk iş olarak bir kursa yazıldı. Ardından da profesyonel bir fotoğraf makinesi aldı. Artık her hafta sonu ormana ya da göl kenarına gidiyorduk. Doğal ortamlarda fotoğraf çekmenin püf noktalarını bize de öğretiyordu. Yine bir hafta sonu daha yaklaşırken tabiat çekimlerine gidecek miyiz, diye sorduğumuzda:

-Sizi bu sefer farklı bir yere götüreceğim. Adıyaman şehrinde düzenlenen bir eğitime

katılmam gerekiyor. Kalacağımız otelde beş kişilik bir oda ayırttım. Ailecek gitmeye ne dersiniz?

Bu habere sevinen aile bireyleri yolculuk hazırlıklarına başladılar. Haftanın son gününde yola koyuldular. Bir saatlik yolculuğun ardından artık Adıyaman Havalimanı'na inmişlerdi. Eşyalarını alıp uçaktan ayrıldılar. Havalimanının kapısında kiraladıkları aracın yetkilisi onları bekliyordu. Yetkili kişiden araçlarını teslim alıp otele doğru yola çıktılar. Odalarına yerleştikten sonra akşam yemeği için dışarı çıktılar. Kısa bir şehir turundan sonra yemeklerini yediler. Otele dönüp ertesi sabah için hazırlandılar. Kahvaltı sonrasında, eğitimi biten babaları onları almak için otele geldi. Kapıda karşılaştıkları Mehmet Bey:

-Şimdi sizi “Tanrıların Dağı” diye de adlandırılan Nemrut’a götürmek istiyorum. Bu dağ, Kommagene Krallığı tarafından gizem dolu devasa heykellerle donatılmış. Tamamen insan eliyle yapılmış olan höyüklerde ve tünellerde neler olduğu konusu ise hâlâ sır.

Gölce:

-Sen anlattıkça içim kıpır kıpır oldu. Bir an önce yola çıksak olur mu?

-Can çıkmayınca huy çıkmaz. Sen küçüklüğünden beri hep böyle heyecanlıydın.

Anne:

-O zaman herkes arabaya! Çantalarınızı almayı unutmayın.

Şehir merkezinden bakıldığında Nemrut Dağı’nın bulutlarla birleştiği görülüyordu. Sanki bulutları başına taç yapmış gibiydi.

Güneş'in her doğuşunda ve batışında ona selam veriyordu âdeta. Babaları onları uyardı.

-Çocuklar, belli bir noktaya kadar araçla gidebiliyormuşuz. Sonrasında dik rampalar ve patika yollar başlıyormuş. Sonra tabana kuvvet ilerleyeceğiz. Hazır mısınız?

Çocuklardan çıt çıkmadı. Hepsi etrafı incelemekle meşguldü. Dağın kıvrımlı yollarından ilerledikçe şehir küçülüyor dağ ise anbean büyüyordu. Yollar bazı yerlerde daralıp bazı yerlerde genişliyordu. Yolun daraldığı noktalarda yamaca bakmak epey ürkütücüydü. Sonuçta yüzlerce metre yükseğe çıkılıyordu. Belirli bir yükseklikten sonra artık dik rampalara gelmişlerdi. Araba çıkmakta zorlanıyordu. O esnada Gülce:

-Kar yağmaya başladı; her biri birer inci tanesi gibi.

Eymen:

-Ben göremiyorum.

-Benim camıma bakarsanız göreceksiniz.

Kerem:

-Aaaa evet! Belki yukarıda kardan adam da yaparız.

Gölce:

-Ya da bir iglo.

Gölce'nin bu fikri aile üyelerini epeyce güldürdü. Eskimoların yaşadığı evleri yapmak için karı epeyce sıkıştırmak gerekiyordu. Haliyle hava da çok soğuk olmalıydı. Çocuklar igloyla ilgili konuşurken babaları:

-Arabayla ulaşabileceğimiz son noktaya geldik. İnip etrafı inceleyelim çocuklar.

Arabadan inen aile gördükleri manzara karşısında âdeta büyülendi. Şehrin tamamı dağın zirvesinden görülebiliyordu.

Nemrut Dağı, tıpkı bir bekçi gibi şehri izliyordu.

Anne:

-Dağın eteklerindeki heykeller birer muhafız gibi dağı çevrelemiş. Her biri birer sanat eseri.

Eymen:

-Bu kocaman heykelleri buraya nasıl getirmişler ki? Biz arabayla zor çıktık.

Baba:

-Günümüz teknolojisiyle bile çok zorken yüzlerce yıl öncesinde bunu yapmaları hayret verici gerçekten.

Bu sözlerinin ardından baba çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Yapacağı çekim için uygun lensi makinesinin ucuna taktı. Ardından makineyi yere sabitlemek için ayaklığını kurdu. Gülce, üşüyen ellerini nefesiyle ısıt-

maya çalışarak makinenin başına geçti. Kartaneleri, pamuk şeker gibi şehrin üzerine düşerken deklanşöre birkaç defa bastı. Ardından Kerem ve Eymen de çekmeyi denediler.

Anneleri:

-Biraz üşüdüm. Arabadan kalın montumu alıp geliyorum. Sonra heykellerin olduğu yere çıkalım.

Anne, birkaç adım attı. Arabaya doğru ilerlerken kulakları sağır eden bir ses duyuldu.

Baba:

-Herkes yere yatsın!

Ne olduğunu kimse anlayamamıştı. Gürültünün şiddeti hepsini şok etmişti. Çocuklar kulaklarını ve gözlerini kapamıştı.

Eymen:

-Ayağıma ufak taş parçaları değdi. Neyin nesiydiler acaba?

Gözlerini yavaşça açan Kerem:

- Yola büyük bir kaya parçası düşmüş.

Arabanın biraz ötesinde duruyor.

Baba:

-Kaza geliyorum demez. Dönüş yolumuz kapandı. Keşke birkaç dakika önce yola çıkmış olsaydık.

Anne:

-Arabayı artık kullanamayacağız. Yoldaki kayaların temizlenmesi için yardım istemeliyiz.

Acil yardım için telefonunu kullanan baba'nın denemeleri neticesiz kaldı. Anneleri de birkaç deneme yaptı fakat durum değişmedi.

Baba:

-Tipi de bastırdı. Kar olanca kuvvetiyle yağıyor. Bir çözüm bulmalıyız.

Anne ve babaları çocuklarına belli etmeseler de durumun vahim olduğunu anlamış-

lardı. Dağın eteklerini şöyle bir süzdüler. En yakın köy, kilometrelerce ötedeydi. Kar yağışıyla birlikte bu köye yürümek imkânsızdı. O zaman başka bir kurtuluş yolu bulmaları şarttı.

Anne:

-Sırt çantalarımızı alıp tepeye doğru çıksak iyi olacak. Yüksek kısımlarda telefonun çekim kuvveti artabilir.

Bu güzel bir fikirdi. Arabadan eşyalarını alıp yola düştüler. Dağ yolu taşlı ve engebeliydi. Yolun etrafında tek bir ağaç bile yoktu. Bir yılan gibi kıvrılarak uzanan yol, dağın zirvesine kadar ulaşıyordu. Bu dağ yolu bir ahıtapotun kolları gibi dağı sarıp sarmalamıştı.

Dağın yamacından tepeye doğru çıkarken patika yolda zorlanıyorlardı. Yerler epey taşlıydı. Karın da etkisiyle kayganlaşmıştı.

Bu zorlu yol onları yıldırmadı. Başa gelen çekilir, diyerek tırmanmaya devam ettiler.

Heykellerin olduğu yere geldiklerinde Eymen:

-Kar yağışı şiddetini artırdı. Acaba şuradaki heykellerin olduğu yerde sığınacak bir alan bulabilir miyiz?

Baba:

-Evet, hem dinlenmiş oluruz hem de şebekenin çekim gücüne bakarız.

Nemrut Dağı'ndaki heykel başlarının olduğu bölüme kadar yürüdüler. Kısa heykellerin arasına geçip oturdular. Dağın eteklerindeki bu bölüm onlarca heykele ev sahipliği yapıyordu. Kimi küçük kimi büyük onlarca heykel vardı. İnsan heykellerinin yanında hayvanlara ait olanlar da sayıca fazlaydı. Anne ve baba soğuktan üşüyen

elleriyle telefonlarını zor tutabildiler. Acil servisi aradılar ama ulaşamadılar. Ardından heykel başlarını geçip ufak kaya parçalarını aştılar. Yüzlerine hışımla çarpan kar tanelerine inat uzunca yapılmış heykellerin olduğu bölüme vardılar. Yüksekliği on metreyi bulan heykellerin arkasına geçip tipiden bir nebze kurtuldular. Buradaki yüksek heykellerin baş kısımları yoktu. Alttaki diğer heykellerden daha büyük ve görkemli yapılmışlardı. Bu sırada babaları şebekeye ulaşmaya çalışıyordu. Telefonunu elinden karın içine düşürdü. Bir an panik yaptı. Telefonun düştüğü yeri elleriyle eşelemeye başladı. Sonunda telefonunu bulabildi. Biraz ıslanmıştı. Islanan kısımlarını montuna silerek temizlemeye çalıştı. Telefonu sıkıca tutup aramasını yaptı. Sağa sola yaptığı

baş hareketinden bu aramanın da sonuçsuz kaldığı anlaşılıyordu. Babasına destek olmak isteyen Eymen:

-Yüksek taşa çıkmayı deneyeceğim. Bir de oradan deneyeyim.

Eymen, telefonu cebine koydu. Babasının omuzlarından destek alarak en yüksek taşa çıktı. Taşın en üstü düzdü. Oraya oturup 112'yi aradı ve ilk aramasında da acil yardım merkezine ulaştı.

-Galiba çalıyor. Yaşasın!

Heykelin yanında kendini bekleyen ailesi rahat bir nefes aldı. Eymen'i can kulağıyla dinlemeye başladılar.

-Alooo beni duyuyor musunuz? Biz Nemrut Dağı'nda mahsur kaldık. Alooo... Alooo...

Bir süre bekleyen Eymen'in ağzından üzgün halde şu sözler döküldü.

-Tüh! Hat koptu. Yine deniyorum, bekleyin.

Sonraki denemelerinden de netice alamayıp aşağı indi. Eymen bir an balık tutmaya gittiklerinde oltasına takılan balığı hatırladı. Son avında büyük bir balık yakalamıştı. Balığı oltanın iğnesinden çıkarırken bir anda suya doğru elinden kayıvermişti. Şimdiki durum da buna benziyordu. Tam ulaştım dediği anda hat kesilmişti.

Kerem:

-Olsun üzülme. Aşağı inmene yardım edelim. Bence üzerinde yıldızlar bulunan aslan heykelinin yanından yukarı doğru çıkalım.

Görüş mesafesi gitgide kısalıyordu. Kartaneleri yüzlerine çarptığı için gözlerini kapatarak yürümek zorunda kalıyorlardı. Birbirlerine tutunmasalar zor ayakta kalırlardı. Aslan ve kartal heykellerini geçerken bunları

yukarıdan aşağı süzdüler. O kadar gerçekçi yapılmışlardı ki çocukların ilgisini çekmişti. Heykelleri geçip zirveye doğru yürürken bir ses duyuldu:

-Anneee!

Sesin geldiği noktaya doğru giden aile Kerem'i bir çukur içinde buldu. Onu çıkarmak için bir çare aramaya başladılar. Kerem'in düştüğü çukur buzla kaplıydı. Dışarı çıkma süresi uzadıkça titremeye başlamıştı. Bu sırada baba, sırt çantasını karıştırdı. Fotoğraf makinesinin sabitleme çubuğunu çıkardı. Bu çubuk uzayıp kısalabiliyordu. Sağlam olup olmadığını iki eliyle sağa sola çekştirerek ölçtü. Kerem'i taşıyabileceğine kanaat getirdiğinde çubuğu en uzun haline getirdi. Mağaranın ağzından aşağı doğru sarkıttı.

Baba:

-Tutun bakalım. Seni yukarı doğru çekeceğim.

Düştüğü buzlu alandan kalkan Kerem, uzanmaya çalıştı fakat başaramadı. Bir iki hamle daha yaptı ama çabası boşuna oldu.

Baba:

-Bu çubuğun ucuna fotoğraf makinesinin boyun aparatını bağlayacağım. Bir de öyle deneyelim, bir dakika bekler misin?

Kalın bir kurdeleyi andıran bu aparatı çubuğa iyice bağladı. Geriye doğru gerinen Kerem koşarak zıpladı. İki eliyle aparata tutunmayı başardı. Babası onu olanca kuvvetiyle çekti. Tam çıkacağı sırada sabitleme çubuğu kırıldı. Kerem, kendini tekrar yerde buldu. Baba bu sefer de sırt çantasının omuza takılan ip kısmına makinenin boyun

aparatını bağıladı. Çantanın üstünden sıkıca kavrayıp diğler tarafını aşığı doğru sarkıttı. Kerem yerinden kalkıp doğruıldı. Koşarak sarkıtılan ipe doğru hamle yaptı. Babası en sonunda oğlunu yukarı çekmeyi başardı.

Annesi çukurdan kurtulan Kerem'e bilgi verdi:

-Düştüğün yer bir buz mağarası. Nemrut Dağı'nda eskiden yaşanan volkanik patlamalar sonucunda oluşmuş. Yaz kış fark etmeksizin her zaman soğukmuş. Bundan sonra daha dikkatli olalım. Daha pek çok sürprizle karşılaşabiliriz.

Kerem'i kurtardıktan sonra bir süre daha ilerlediler. Kar neredeyse diz boyu olmuştu. Artık yürümekte oldukça zorlanıyorlardı.

Gölce:

-Kardan ayaklarım epeyce ıslandı. Böyle daha ne kadar yürüyebilirim bilmiyorum.

Baba:

-Biraz daha dayan. Tepeye çıkabilirsek telefonumuz çekebilir.

Birkaç adım attıktan sonra Gülce:

-Bakın şurada bir mağara var. Giriş kısmı da oldukça geniş görünüyor. Oraya girip biraz dinlensek mi?

Eymen:

-Tehlikeli olabilir. Ya çığ düşüp mağaranın giriş kısmını kapatırsa?

Kerem:

-Haklısın. Bakın şurada bir tane daha gördüm. Demek ki dağda bunlardan bir sürü var.

Baba:

-Bakın şu tarafta dağ yolu devam ediyor. Peşimden ayrılmayın. Kayıp düşmemek için de birbirimize sıkıca tutunalım.

Kar, soğuk hava ve dağın eğimli yapısı

sanki onların ilerlemesini istemiyordu. Ara sıra telefonlarını kontrol etseler de hiçbir şey değişmemişti. Yoğun kar yağışı tüm haberleşme ağını olumsuz etkilemişti. Yürürken mağara girişlerini inceleyen baba:

-Durun bir dakika.

Herkes babanın uyarısının nedenini merak etti. Baba, mağaradan gelen bir sıcaklık hissetmişti. Ellerini mağara girişine doğru uzatan Gülce:

-Hakikaten fön makinesi gibi. Ohhh ısındım be!

Anne:

-Gelin çocuklar biraz ısınalım. Ayaklarımız da kardan ıslanmıştı. Bu sayede kurutmuş oluruz.

Etrafı irili ufaklı kayalarla çevrili küçük bir mağaraya girdiler. Kaya veya çığ düşmesine

karşı da çok dikkatli davranıyorlardı. En ufak bir çıtırtıda hemen çıkacaklardı. Yarım saat kadar bu sıcak mağarada kaldılar. Isınmak hepsine iyi gelmişti.

Eymen:

-Kendimi hamamda gibi hissettim.

Kerem:

-Ben de köyde soba başındaki hallerimizi düşündüm.

Gölce:

-Peki dışarıso soğukken burası nasıl oluyor da bu kadar sıcak olabiliyor?

Baba:

-Nemrut Dağı, volkanik bir yapıya sahip. Tıpkı Ağrı Dağı gibi.

Baba sözüne devam ederken çocuklar hep bir ağızdan:

-Neee volkanik mi?

-Evet ama sönmüş bir volkan. Bu yanardağ en son bin dört yüzlü yıllarda faaliyet göstermiş. O günden bu zamana kadar da patladığını kimse görmemiş.

Kerem:

-Anladım, o zaman derinlerde hâlâ lavlar var. Onlardan çıkan gazlar da yarıklardan dışarı çıkıyor. Biz de şu anda böyle ısınıyoruz.

Baba:

-Evet, içine girdiğimiz yer buhar bacaları olarak anılıyor. Gelmeden önce biraz araştırmıştım.

Bir süre sonra hepsinin montları ve ayakkabıları kurumuştı. Dinlenmeleri de zirveye ulaşmaları için onları dinçleştirmişti. Anne çocukları göz ucuyla süzdü. Ardından buhar bacalarından çıktılar. Havanın ne kadar soğuduğundan haberleri

yoktu. Dışarı çıkar çıkmaz zangır zangır titremeye başladılar.

Gölce:

-Bir türlü çenemin titremesini durduramıyorum. Buhar bacasına geri mi dönsek?

Anne:

-Vakit kaybetmeyelim. Yürüdükçe ısınırız.

Anne konuşurken göz ucuyla telefonuna baktı. Şebekenin çekmediğini gördü ve bozuntuya vermedi. Başını yukarı kaldırdı. Kara bulutlar gökyüzünü ele geçirmişti. Kar, dağın yamaçlarını dövüyordu.

Anne:

Babanız önünüzde ben de arkanızda olacağım. İkimizin arasında yürüyün çocuklar. Birbirimizi kontrol ederek ilerleyelim.

Kar şiddetini artırdıkça fırtına da ona

yetişmeye çalışıyordu. Adımlarını dikkatli atan Eymen:

-Babam elimi bıraktı. Babaaaa!

Gölce:

-Kardan gözümü açıp da bakamıyorum ki. Babaaaa!

-Çocuklar korkmayın, buradayım. Aşağı bakın.

Tüneller, mağaralar, buhar bacaları dağın etrafını bir örümcek ağı gibi sarmıştı. Mehmet Bey düştüğü yer de onlardan biri miydi?

Anne:

-Neyse ki çok derin değilmiş. Nasıl yardım edelim sana?

-Sizin de düşmenizi istemiyorum. Sanırım kayalara tutunup çıkabilirim. Yalnız burası uzunca bir tünel. Sanki dağın içine doğru ilerliyor.

Kerem:

-Biz de aşağı inip tüneli takip etsek mi? Belki bizi farklı bir yere ulaştırır. Ne dersiniz?

Baba, bir dağcı gibi küçük kayalara tutundu. Kıvrak hamlelerle düştüğü yerden çıkmayı başardı.

Baba:

-Nemrut Dağı'nda sayısız tünel olduğu söyleniyor. Hatta tüneller bazı yerlerde çatallanıyormuş. Yüzlerce belki de binlerce tünden bahsediyorum. O yüzden bu zamana kadar kimse ilerlemeye cesaret edememiş. Biz de bu durumda kendimizi riske atamayız. Akla gelmeyen başa gelir. Tedbirli olmalıyız.

Kerem böylelikle cevabını almış oldu. Bu sırada telefonunu kontrol eden annenin gözlerinin içi güldü:

-Galiba telefonum çekiyor.

Hoparlörün sesini açan annesinin telefonundan karşıdaki görevlinin sesi duyuldu:

-Acil servis size nasıl yardımcı olabilirim?

-Biz Nemrut Dağı'nda mahsur kaldık.

-Kaç kişisiniz? Tam olarak dağın neresinde olduğunuzu tarif eder misiniz?

-Beş kişilik bir aileyiz. Dağın orta kısmında bulunan heykellerin biraz ilerisindeyiz.

-Ekiplerimiz kar yağışı olduğundan kara yolu ile ulaşım sağlayamıyor. Sizin için kurtarma helikopteri yollayacağız.

-Tamam bekliyoruz.

Bu haberle birlikte tüm aile birbirine sarıldı. Kısa süre sonra bulutların arasından bir ışık görüldü. Pervane sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Bu sesler dağın derinliklerinde yankıya sebep oluyordu. Pervanenin rüzgârı dağın tepesindeki karları bir o yana bir bu

yana savurmaya başladı. Helikopter yavaş yavaş inerken bir anda tepe ışıkları yandı. Sireni andıran ilginç sesler çıkararak sağa sola yalpaladı. Yere az bir mesafe kala havalandı. Helikopter, saniyeler içinde bulutların arasında kayboldu.

Eymen:

-Bizi almadan nereye gitti?

Baba açıklama yapacağı esnada annenin telefonu çaldı. Arayan kurtarma ekibinden biriydi. Hava muhalefeti nedeniyle görüşü kısıtlı olan pilot iniş yapamamıştır, diyordu. Anne ne olacağını sorduğunda mecburen kara yolu ile ulaşım sağlanacağı söylendi.

-Bizim için tekrar geleceklermiş. Biraz daha beklememiz gerekiyor.

Ne yapacağını nereye gideceğini bilemeyen aile bir ses duydu:

-Orada kimse var mı?

Babaları sesi yanıtladı.

-Eveeet var!

-Kaç kişisiniz?

-Beş.

-Herkes iyi mi?

-Evet. Siz kimsiniz?

-Biz aşağı köyün sakinleriyiz. Kurtarma helikopterini görünce burada birilerinin mahsur kaldığını anlayıp geldik.

-İyi de bu kadar kısa sürede bize nasıl ulaştınız?

-Dağa en yakın konumda olan köy biziz. Çocuklar da kızakla kaymak için dağın eteklerine gelmişti. Size oldukça yakın bir yerdeydik.

Köylüler ellerindeki ucu sivri sopalarla ve el fenerleri ile yaklaştılar. Göz gözü görmü-

yordu. Keşif Takımı ve ailesini yanlarına alan köylüler aşağı doğru inişe geçtiler.

Dağdan aşağı inerken ailedeki herkes, bir köylünün koluna girmişti. Böylece kayıp düşmekten kurtulmuşlardı. Köylüler, dağcıların kullandığı çubukların doğal hâlini yapmışlardı. Dağda yürürken sopalarını kara saplayıp ilerledikleri için kaymıyorlardı. Yarım saat sonra köye vardılar. Köyün muhtarı onları karşıladı:

-Hepinize geçmiş olsun. Ben köyün muhtarıyım. Köyümüze hoş geldiniz, sefalar getiriniz.

Aile misafirperver insanlara rastlamaktan mutlu olmuştu.

Muhtar:

-Evimize buyurun lütfen. Sizin için sofra hazırlanıyor. Şuradaki odaya geçip dinlenin isterseniz.

Aile, kendilerine gösterilen büyükçe odaya geçti. İçeride genişçe bir divan vardı. Duvarında da hayvan figürlü bir kilim asılıydı. Çocuklar, odaya göz attıktan sonra ıslanan çoraplarını çıkardılar. Herkes gürül gürül yanan sobanın etrafına dizilmişti. Soğuktan üşüyen elleri ısıtmak keyifliydi. Bir yandan da pencereden lapa lapa yağan karı izliyorlardı.

Gülce:

-Ohh! Soba içimi ısıttı.

Gülce sözünü bitirdiği esnada kapı çaldı. Birileri ellerinde tepsi ve ahşap sofrası ile odaya girdi. Odanın ortasına yer sofrası kurdular. Yaptıkları yemekleri tek tek dizdiler. Hazırlık bitince odadan çıktılar. Aile mis kokulu yemeklerle baş başa kalmıştı. Zorlu geçen bir günün ardından sıcacık yemeklere kavuşmak büyük mutluluktu. Her lokmanın

keyfini çıkararak yemeklerini yediler. Yemeğin sonunda pencereden içeri yansıyan ışığı gördüler. Çocuklar, heyecanla pencereye koştu. Muhtarın evinin önünde polisler, ambulans ve kurtarma ekipleri vardı. Kapıyı çalan polis memuru:

-Geçmiş olsun. Kayıp beş kişilik aileyi arıyoruz. Konum bizi buraya getirdi. Buradalar mı? Herkes iyi mi?

Baba:

-Evet, hepimiz iyiyiz. Köyden gelen bir grup bizi kurtardı.

Polis memuru:

-Dağda sizden başka birilerini gördünüz mü?

-Hayır, bizden başka kimseyi görmedik.

-Peki hazırsanız sizi otelinize bırakalım. Yoğun kar yağışı üç gün daha sürecekmış.

-Hemen hazırlanıp geliyoruz.

Keşif Takımı ve ailesi, muhtara ve diğer köylülere teşekkür edip köyden ayrıldılar. Bu şirin köyü ve insanlarını hiç unutmayacaklardı. Köylüler canları pahasına onları kurtarmıştı. Misafirperverliklerini ise takdir etmemek mümkün değildi. Aile, acil yardım ekibi AFAD'ın aracına bindi. Kar küreme aracı önde AFAD ekipleri arkada şehre doğru yola koyuldular. Dağ yolundan aşağı inerken bir an yardım ekibinin aracı kaydı. Yağış o kadar yoğundu ki yoldaki kar kaskatı kesilmişti. Kaymanın etkisiyle arka tekerlekler kara saplandı. Çocuklar bir an için korktular. Onları teselli eden ekip çalışanları araçtan indiler. Kar küreme aracının arkasına araç çekme halatını bağladılar. Kurtarma aracı epey ağır olduğundan çekmesi de zordu.

Uzun uğraşlar sonucunda kara saplanan tekerler nihayet yola çıkarıldı. Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer misali yardım ekibi de tekrar kaymamak için yavaş ilerlemeye başladı. Otele dönüşleri neredeyse iki saat sürdü. Çocuklar, yardım ekibine sımsıkı sarıldı. Onlara teşekkür edip oteldeki odalarına geçtiler. Yataklarına öyle bir uzanışları vardı ki sanki kış uykusuna yatacak gibiydiler. Yorgunluktan bir hayli bitap düşmüşlerdi.

Kerem:

-Sanırım ben birkaç gün uyuyacağım.

Eymen:

-En az bir hafta. Mümkünse sıcak yatağımdan çıkmak istemiyorum.

İkisi konuşurken Gülce çoktan uyumuştur bile. Zorlu bir günün ardından herkes dinlenmeyi hak etmişti. Keşif Takımı ve ailesi,

Nemrut Dağı'nın görkemine kapılıp çıktıkları yolda birçok sürprizle karşılaşmışlardı. Yine de Nemrut Dağı'nın görüntüsünü uzun süre unutmayacaklardı. Görenleri büyüleyen bu dağ daha ne sırlar saklıyordu kim bilir! Dağdaki heykel başları buraya nasıl getirilmişti? Dağın derinliklerindeki gizli tüneller neden vardı? Buz mağarası veya buhar bacalarının sırrı neydi? Gizem dolu bu sorular Nemrut Dağı'nı daha da ilgi çekici hâle getiriyordu.

-Son-

NEMRUT

Kommagene Kralı I. Antiochos, tanrılara ve atalarına minnettarlığını göstermek için Nemrut Dağı'nın yamaçlarına mezar ve anıtsal heykeller yaptırmıştır. 8-10 metre yüksekliğindeki dev heykeller, kireçtaşı bloklarından yapılmış olup günümüze kadar korunabilmiştir. 1987'de UNESCO Dünya Miras Listesi'nde kültürel varlık olarak yerini almıştır.

Kaynak: <https://www.kulturportali.gov.tr>

Daha fazla bilgi için karekodu okutabilirsiniz.

SÖZLÜK

KELİMELER

- **Aparat:** Araç gereç.
- **Çatallanmak:** Çatal gibi ikiye ayrılmak.
- **Hava muhalefeti:** Hava koşullarının elverişsiz olması.
- **Hobi:** Hoşa giden uğraşı.
- **İglo:** Eskimoların sıkıştırılmış kardan yaptıkları ev.
- **Kanaat getirmek:** Aklı yatmak, inanmak.
- **Kısıtlı:** Sınırlı.
- **Nafile:** Yararsız.
- **Tedbirli:** Önlemini zamanında alan.
- **Takdir etmek:** Beğenmek, değer vermek.
- **Püf noktası:** Bir işin, en ince, hassas noktası
- **Vahim:** Çok tehlikeli.

DEYİMLER

Deyimleri birer cümlede kullanalım.

- **Can kulağıyla dinlemek:** Dikkatle dinlemek.
-

- **Zangır zangır titremek:** Aşırı bir biçimde titremek.
-

- **Gözlerinin içi gülmek:** Çok sevindiği yüzünden belli olmak.
-

- **Mahsur kalmak:** Bir yerden çıkamamak, uzaklaşamamak.
-

ATASÖZLERİ

- **Kaza geliyorum demez:** Kaza, beklenmedik zamanda, birdenbire gelir.
-

- **Can çıkmayınca huy çıkmaz:** "Huy" kişiliğimizin bir parçasıdır, kolay kolay değişmez.
-

- **Akla gelmeyen başa gelir:** İnsan hiç düşünmediği şeylerle karşılaşabilir.
-

- **Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer:** Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer.
-

Dağları gördüğünde hayranlıkla bakmayan var mı? Ah bir de dilleri olsa, konuşabilseler; kim bilir neler anlatacaklar bize. Kaç krallığa, kaç savaşa, kaç tane ülke kuruluşuna tanıklık etmişlerdir? Kaç kez güneşi doğurup batırmışlardır. Dağlar; hep yüksek, ulaşılmaz ve güçlüdür. Bu yeryüzü şekillerinin en gariplerinden birini tanımak ister misiniz? Bakalım onun öyküsü neymiş?

**Sesli Kitap
Karekodu Okut**

Adres: İkitelli Osb Mah.
Yıldız Teknopark 2b02
Başakşehir / İstanbul

[f ilkokulluyum](#) [i ilkokulluyum](#)

ISBN: 978-605-72983-1-7

9 781234 567897